

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ  
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ  
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

H. DICKON.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πιπτιών, αριθμός 3, πρὸς τὸ  
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

**ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :** Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά. (Συνέχεια). — Ὑπόθεσις: Κωμωδίας, διήγημα Α. Karr, μετὰφρ. Ἀγγέλου Βλάχου. (Συνέγ.) — Ἡ Ὁμογάλακτος ἀδελφή, διήγημα François Corré, μετὰφρ. Α.Π. Κουρτίδου. — Ἡ Λουομένη Χανομισσα, μυθιστορία Λεῖλας Χανοῦ. (Συνέχεια). — Ἀνταπόδοσις.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ.

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἡμέραις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10  
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας  
διὰ γραμματοσχημοῦ καὶ χαρτονομισμάτων  
παντὸς ἔθνους.

Ὁ βασιλεὺς ὁ Θ'... ἔδωκεν ἰσομεγέθη τεμάχια πλικοῦντος εἰς τοὺς κύνάς του. [Κεφάλαιον ε'].

## Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια ἰδε προηγουμένον φύλλον].

Ἦτο ἀνὴρ τεσσαρχικοντούτης περίπου, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων φαίους, τὸ βλέμμα πονηρόν, τὴν ῥίνα κυρτὴν ὡς ῥάμφος βύου καὶ τὰ μῆλα τῶν πρεσβίων ἐξέχοντα. Εἰσελθὼν προσεπάθησε νὰ δώσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἔκφορσιν σεβασμοῦ, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσεν ἢ νὰ διαστείλῃ ἐν μειδιάματι ὑποκριτικῷ τὰ ἐκ τοῦ φόβου περλιδνὰ χεῖλη του.

Ὁ Κάρλος, τεινὴς ἡσύχως ὀπισθεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα, ἔλαβε πιστόλιον νέας ἐφευρέσεως, ὅπερ ἐξεπυροκρότει διὰ λίθου, ἐρχομένης εἰς ἐκπῆν πρὸς χαλύβδι-

νον τροχόν, καὶ οὐχὶ διὰ θρυαλλίδος, καὶ ἤτενισε διὰ τοῦ σκοτεινοῦ ὁρμηκτοῦ του τὸ νέον πρόσωπον ὅπερ εἰσάγομεν ἤδη εἰς τὴν σκηνήν. Ἐνῷ δὲ παρετῆρει προσεκτικῶς αὐτόν, ἐσύριζε μετ' ἀξιοθαυμάστου ἀκριβείας, καὶ δὴ καὶ ἐμμελῶς, ἐν τῶν ἀρεσκόντων αὐτῷ θηρευτικῶν ἡσυχμάτων.

Μετὰ τινα δευτερόλεπτα, κατ' ἃ τὸ πρόσωπον τοῦ ξένου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἠλλοιοῦτο :

— Καὶ λοιπόν, εἰσθε σεῖς, εἶπεν ὁ βρασιλεύς, ὁ καλούμενος Φραγκίσκος Δελουθριέ - Μωρεβέλ;

— Ναί, βρασιλεύ.

— Ἀρχηγὸς τῶν πυροβολητῶν.

— Ναί, βρασιλεύ.

— Ἡθέλησα νὰ σὲς ἰδῶ.

Ὁ Μωρεβέλ προσέκλινε.

— Δὲν ἀγνοεῖτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Κάρλος, τονίζων ἰδιαιτέρως ἐκάστην λέξιν, ὅτι ἀγαπῶ ἐπίσης πάντας τοὺς ὑπηκόους μου.

— Τὸ γνωρίζω. ἐφέλλισεν ὁ Μωρεβέλ, ὅτι ἡ Ὑμετέρη Μεγαλειότης εἶναι ὁ πατήρ τοῦ λαοῦ του.

— Καὶ ὅτι Οὐγονόττοι καὶ Καθολικοὶ εἶναι ἐπίσης τέκνα μου.

Ὁ Μωρεβέλ ἔμεινεν ἀνυδρος, ἀλλὰ ἔτρεψε σύσσωμος, ὅπερ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ βρασιλέως, καίτοι ὁ ἐρωτώμενος ἔμενε σχεδὸν ἐν τῇ σιγῇ.

— Τοῦτο σὲ δυσχερεστεῖ, ἐξηκολούθησε

λέγων ὁ βασιλεὺς, σὲ τὸν τόσῳ δραστηρίως καταπολεμήσαντα τοὺς Οὐγονόττους; Ὁ Μωρεβέλ ἐγρονυπέτησε.

— Βασιλεῦ, ἐπιθύρισε, πιστεύσατε...

— Πιστεύω, εἶπεν ὁ Κάρολος, προσηλῶν ἐπὶ τοῦ Μωρεβέλ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βλέμμα, ὅπερ ἀπὸ κρυσταλλῶδους, ὡς ἦτο κατ' ἀρχάς, εἶχε καταστῆ σχεδὸν φλογερὸν. Πιστεύω ὅτι ἐπεθύμησες μεγάλως νὰ φονεύσῃς ἐν Moncontour τὸν ἄρτι ἐξεληθόντα ἐντεῦθεν ναύαρχον. Πιστεύω ὅτι τότε δὲν ἐπέτυχες, καὶ ὡς ἐκ τούτου προσῆλθες εἰς τὸν στρατὸν τοῦ ἡμετέρου ἀδελφοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζιού. Ἐπὶ τέλους πιστεύω ὅτι τότε προσῆλθες δευτέραν φορὰν παρὰ τοῖς πρίγκηψιν, εἴτα κατετάχθης ἐν τῷ σώματι τοῦ κ. Δεμουὺ Δεσσιμφάλ...

— ὦ! Μεγαλειότατε!...

— Ἀρίστου Πικαρδου εὐπατρίδου, δὲν ἔχει οὕτω;

— Βασιλεῦ! βασιλεῦ! ἀνέκραξεν ὁ Μωρεβέλ, μὴ μὲ ἐξουδενίζετε!...

— Ἦτο λαμπρὸς ἀξιωματικός, ἐξηκολούθησε λέγων Κάρολος ὁ Θ', οὐτινος καθ' ὅσον ἐλάλει τὸ πρόσωπον ἐλαμβανεν ἔκφρασιν ἀγρίας σχεδὸν σκληρότητος, ὥστε σὲ ἐδέχθη ὡς υἱόν, σοὶ παρέσχεν ὀκνημα, φορέματα, τροφήν...

Ὁ Μωρεβέλ ἐξέπεμψε στεναγμὸν ἀπελπισίας.

— Σὺ πιστεύω τὸν ἐκάλεις πατέρα σου, ἐξηκολούθησεν ἀμειλίχτως ὁ βασιλεὺς, καὶ διὰ τρυφερᾶς φιλίας συνεδέεσο μετὰ τοῦ νέου Δεμουὺ, τοῦ υἱοῦ σου;

Ὁ Μωρεβέλ γρονυπετῆς ἔκυπτεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξουδενιζόμενος ὑπὸ τοὺς λόγους τοῦ Καρόλου τοῦ Θ', ὅστις ἔμεινεν ὄρθιος, ἀπαθής, ὁμοίος πρὸς ἀγαλλμα, οὐ τὰ χεῖλη μόνον εἶχον ζώην.

— Ἀλλ' ἐλθσμένησα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βασιλεὺς· δεκακισχίλια σκούδα δὲν θὰ σοὶ ἐδίδεν ὁ δουξ τῆς Γκίζης, ἂν ἐρόνευες τὸν ναύαρχον;

Ὁ δολοφόνος ἔντρομος ἔπληττε τὸ ἔδχαρος διὰ τοῦ μετώπου.

— Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸν Δεμουὺ, τὸν ἀγαθὸν σου πατέρα, ἡμέραν τινα συνώδευσες αὐτὸν ἐν τινι κατοπτεύσει, ἣν ἔκαμνε πρὸς τὴν Chevreux, ὅτε πεσοῦσης τῆς μάστιγός του, ἀφίππευσεν ὅπως τὴν λάβῃ. Ἦσο μόνος μετ' αὐτοῦ. Τότε λαβὼν πιστόλιον ἐκ τοῦ ἐφιππίου, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔκυπτεν, ἔθραυσας αὐτοῦ τοὺς νεφρούς. Ἰδὼν δ' αὐτὸν νεκρὸν, ἔφυγες ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὃν ἐκεῖνος εἶχε σοὶ δωρήσει. Δὲν συνέβη πιστεύω οὕτω;

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Μωρεβέλ ἔμεινεν ἀναυδὸς ὑπὸ τὴν κατηγορίαν ταύτην, ἥς πάσαι αἱ λεπτομερεῖαι ἦσαν ἀληθεῖς, Κάρολος ὁ Θ' ἤρξατο αὖθις συρίζων μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβείας καὶ μελωδίας τὸ αὐτὸ ὡς καὶ πρὶν θηρευτικὸν ἄσμα.

— Λοιπὸν, δολοφόνε μου, εἶπεν αὐτῷ μετὰ τινος στιγμᾶς, ἔξυρεις ὅτι ἔχω μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ σὲ κρεμάσω;

— ὦ! Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν ὁ Μωρεβέλ.

— Ὁ νέος Δεμουὺ καὶ χθὲς ἔτι μὲ ἰκέ-

τευε, καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἤξευρον τί νὰ τῷ ἀπαντήσω, διότι ἡ αἰτήσις αὐτοῦ ἦτο δικαιοσύνη.

Ὁ Μωρεβέλ συνῆψεν ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας.

— Καὶ τόσῳ μᾶλλον δικαιοτέρα, ὅσῳ ὡς εἶπες εἶμαι ὁ πατήρ τοῦ λαοῦ μου, καὶ ἐγὼ σοὶ ἀπήντησα τῶρα ὅτι συνεφιλώθην μετὰ τῶν Οὐγονόττων, οἵτινες εἶναι καὶ αὐτοὶ ἐπίσης τέκνα μου καθὼς καὶ οἱ Καθολικοί.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ, ἐν πλήρῃ ἀπελπισίᾳ, ἡ ζωὴ μου εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ὑμετέρης Μεγαλειότητος, πράξατε κατὰ βούλησιν.

— Ἐχεις δίκαιον· καὶ δὲν θὰ ἐδίδον δι' αὐτὴν οὐδὲ ὀβολόν.

— Ἀλλὰ, Μεγαλειότατε, ἠρώτησεν ὁ δολοφόνος, δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ ἐξαγερᾷ τὸ ἔγκλημά μου;

— Οὐδὲν γνωρίζω. Καὶ ὅμως ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, ὅπερ χάρις τῷ Θεῷ δὲν συμβαίνει...

— Καὶ λοιπὸν, Μεγαλειότατε, ἂν ἦσθε εἰς τὴν θέσιν μου;... — ἐπιθύρισε ὁ Μωρεβέλ προσηλώσας τὸ βλέμμα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Καρόλου.

— Πιστεύω ὅτι θὰ ἐσωζόμην, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Μωρεβέλ ἠγέρθη ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν γονάτων καὶ ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν στηριζόμενος παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν Κάρολον, ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὸν ἐνέπαιζε.

— Ἀγαπῶ ἀναμφιβόλως λίαν τὸν νέον Δεμουὺ, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ἀγαπῶ ἐπίσης καὶ τὸν ἐξαδελφόν μου Γκίζην. Καὶ ἂν οὗτος μοὶ ἐξήτει τὴν ζώην ἀνθρώπου, οὐ ὁ ἄλλος μοὶ ἐξήτει τὸν θάνατον, ὁμολογῶ ὅτι θὰ εὐρισκόμην λίαν περιπεπλεγμένος. Καὶ ὅμως, πολιτικῶς καὶ θρησκευτικῶς σκεπτόμενος, ὥφειλον νὰ πράξω ὅ,τι θὰ μοὶ ἐξήτει ὁ ἐξαδελφός μου Γκίζης, διότι ὁ Δεμουὺ, καίτοι ἀνδρεὺς ἀξιωματικός, εἶναι μικρὸς σύντροφος συγχρινόμενος πρὸς ἓνα πρίγκηπα τῆς Λορραίνης.

Καθ' ὅσον ὁ βασιλεὺς ὠμίλει, ὁ Μωρεβέλ ἀνεγείρετο βραδέως, ὡς ἀνθρωπος ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ζώην.

— Ὡστε τὸ σπουδαῖον διὰ σέ, ἐν τῇ κρίσει μὲν θέσει εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεισαι, εἶναι νὰ κερδίσῃς τὴν εὐνοίαν τοῦ ἐξαδέλφου μου Γκίζης. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῶρα ἐνθυμοῦμαι κατὶ τι, τὸ ὅποιον μοὶ διηγεῖτο χθὲς.

Ὁ Μωρεβέλ ἐπλησίασεν ἐν βῆμα.

— Φαντάσθητε, βασιλεῦ, μοὶ ἔλεγεν, ὅτι καθ' ἑκάστην πρωΐαν, ἀκριβῶς τὴν δεκάτην ὥραν, διέρχεται τὴν ὁδὸν τοῦ *Saint-Germain-l'Auxerrois*, ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ Λούβρου ὁ ἀσπονδός μου ἐχθρός. Βλέπω δὲ αὐτὸν διερχόμενον ἐκ τινος κηλιδωτοῦ παραθύρου τοῦ ἰσογείου, ὅπερ εἶναι ἡ κατοικία τοῦ ἀρχαίου διδασκάλου μου, τοῦ παπαῖ-Πέτρου Πίλου. Βλέπω λοιπὸν καθ' ἑκάστην τὸν ἐχθρόν μου, καὶ καθ' ἑκάστην παρακαλῶ τὸν διάβολον νὰ τὸν βυθίσῃ εἰς τὰ σπλάγχχνα

τῆς γῆς. «Εἰπέ μου λοιπὸν, μαστρο-Μωρεβέλ, ἂν σὺ ἦσο ὁ διάβολος, ἡ ἂν ἐλάμβανες τοῦλάχιστον πρὸς στιγμὴν τὴν θέσιν του, δὲν θὰ εὐχαρίστει τοῦτο τὸν ἐξαδελφόν μου Γκίζην;

Ὁ Μωρεβέλ ἐπανεύρε τὸ σατανικὸν τοῦ μειδιάμα, ἐκ δὲ τῶν ὠχρῶν ἔτι ἐκ τοῦ τρόμου χειλέων του ἐξῆλθον οἱ ἐπόμενοι λόγοι:

— Ἀλλὰ, Μεγαλειότατε, ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν δύναμιν ν' ἀνοίγω τὴν γῆν.

— Καὶ ὅμως, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, τὴν ἠνοιξες διὰ τὸν ἀνδρεῖον Δεμουὺ. Ἀλλὰ θὰ μοὶ εἴπῃς, ὅτι τότε τὸ κατώρθωσες δι' ἐνὸς πιστολίου... ἔ! καὶ τῶρα δὲν ἔχεις πλέον τὸ πιστόλιον ἐκεῖνο;

— Συγχωρήσατέ με, Μεγαλειότατε, ἐπανελάμβεν ὁ ληστής ἐνθαρρυνόμενος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, σκοπεύω κάλλιον διὰ τοῦ τουφεκίου, ἢ διὰ τοῦ πιστολίου.

— ὦ! εἶπεν ὁ Κάρολος· πιστόλιον ἢ τουφεκίον ὀλίγον ἐνδιαφέρει. Ὁ δὲ ἐξαδελφός μου Γκίζης δὲν θὰ συζητήσει περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ μέσου!

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ, ἔχω ἀνάγκην ὅπλου, ἐπὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ ὁποίου νὰ δύναμιν νὰ βασισθῶ, διότι πιθανόν ν' ἀναγκασθῶ νὰ σκοπεύσω μακρόθεν.

— Ἐχω δέκα τουφεκία ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ, ἀπήντησεν Κάρολος ὁ Θ', διὰ τῶν ὁποίων ἐπιτυχᾶν χρυσοῦν σκοῦδον εἰς ἑκάτὸν πεντήκοντα βημάτων ἀπόστασιν. Θέλεις νὰ δοκιμάσῃς κανὲν ἐξ αὐτῶν;

— ὦ, βασιλεῦ! μετὰ μεγίστης χαρᾶς, ἀνέκραξεν ὁ Μωρεβέλ προχωρῶν πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ εἶχον φέρει τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸν Κάρολον καὶ τὸ ὅποιον ἦτο ἐν τινι γωνίᾳ.

— Ὅχι αὐτό, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅχι αὐτό. Τὸ φυλάσσω δι' ἐμέ. Θὰ ἔχω αὐτὰς τὰς ἡμέρας μέγα κυνήγιον, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μοὶ χρειασθῇ. Ἐκ τῶν ἄλλων λάβε ὁποιοὶνδήποτε θέλεις;

Ὁ Μωρεβέλ ἔλαβεν ἐν ἐκ τῆς ὀπλοθήκης.

— Καὶ τῶρα ὁ ἐχθρὸς οὗτος ποῖος εἶναι, Μεγαλειότατε; ἠρώτησεν ὁ δολοφόνος.

— Μήπως γνωρίζω ἐγώ; ἀπήντησεν Κάρολος ὁ Θ' κατακεραυνωστικῶς τὸν ἀθλίον διὰ περιφρονητικοῦ βλέμματος.

— Θὰ ἐρωτήσω λοιπὸν τὸν κ. Γκίζην, ἐπιθύρισε ὁ Μωρεβέλ.

Ὁ βασιλεὺς ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Μὴ τὸν ἐρωτήσῃς, εἶπεν. Ὁ Γκίζης δὲν θὰ σοὶ ἀπαντήσῃ. Καὶ λέγονται αὐτὰ; Οἱ μὴ θέλοντες νὰ κρεμασθῶσι πρέπει νὰ μαντεύσῃσι.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους πῶς θὰ τὸν γνωρίσω;

— Σοὶ εἶπον ὅτι καθ' ἑκάστην πρωΐαν τὴν δεκάτην ὥραν διέρχεται πρὸ τῶν παραθύρων τοῦ παπαῖ.

— Ἀλλὰ διέρχονται πολλοὶ πρὸ τῶν παραθύρων ἐκεῖνων. Ἄν ἡ Ὑμετέρη Μεγαλειότης εὐηρεστεῖτο μόνον νὰ μοὶ ὑποδείξῃ σημεῖόν τι.

— ὦ! τοῦτο εἶναι εὐκολώτατον. Αὐριον, παραδείγματος χάριν, θὰ ἔχῃ ὑπὸ μάλης χαρτοφυλάκιον ἐξ ἐρυθροῦ μαροκινού.

— Ἀρκεῖ, Μεγαλειότατε.

— Ἐχεις ἀκόμη τὸν ἵππον ἐκεῖνον, τὸν

ὅποιον σοῦ ἐχάρισεν ὁ Δεμού, καὶ ὅστις τρέχει τόσῳ καλῶς ;

— Ἐγὼ ἕνα τῆς Βαρβαρίας καὶ ἐκ τῶν ταχυτέρων.

— ὦ ! δὲν φοβοῦμαι διὰ σέ. Εἶναι ὅμως καλὸν νὰ γνωρίζῃς ὅτι τὸ μοναστήριον ἔχει καὶ μίαν θύραν εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος.

— Εὐχαριστῶ. Μεγαλειότατε. Τώρα παρακαλεῖτε τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ἀξιόλογα ! Παρακαλεῖ καλλιτέρα τὸν διάβολον, διότι μόνον διὰ τῆς προστασίας του θὰ δυνήθῃς ν' ἀποφύγῃς τὴν ἀγγέλῃν.

— Χαίρετε, Μεγαλειότατε.

— Χαίρε. Ἄλλ' ἐλησπόνουν, κύριε Μωρεβέλ. Μάθετε ὅτι ἂν ὅπως δῆποτε δώσῃς ἀφορμὴν νὰ γείνη λόγος περὶ σοῦ αὐριον πρὸ τῆς δεκάτης, ἢ ἂν μετ' αὐτὴν δὲν ἀκούσω νὰ γίνεταί λόγος περὶ σοῦ, ὑπάρχει ἐν τῷ Λούδρῳ σκοτεινὴ καὶ ὑπόγειος εἰρκτή, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες δὲν ἀφίνουσι νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἄρχξ ἐν αὐταῖς εἰσελθών.

Καὶ Κάρολος ὁ Θ' ἐπανάρῃσε νὰ συρρίξῃ ἡσύχως καὶ ἀκριβέστερον ἢ πρὶν τὸ προσφιλὲς αὐτῷ ἄσμα.



#### Η ΕΣΠΕΡΑ ΤΗΣ 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1572

Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν δὲν ἐλησπόνουν ὅτι ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ ἐγένετο λόγος περὶ τινος εὐπατρίδου καλουμένου Δελαμόλ, ὃν μετ' ἀνησυχίας περιέμενεν ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας. Ὁ νέος οὗτος εὐπατρίδης, ὡς εἶχεν εἰπεῖ ὁ ναύαρχος, εἰσῆλθεν εἰς Παρίσιους, διὰ τῆς θύρας τοῦ ἀγίου Μαρκελλοῦ, πρὸς τὸ ἐσπέρας τῆς 24 Αὐγούστου 1572, ῥίψας δὲ περιφρονητικώτατον βλέμμα εἰς τὰ πολυάριθμα ξενοδοχεῖα, ἅτινα ἔβλεπεν δεξιόθεν αὐτοῦ καὶ ἀριστερόθεν. ἐπιδεικνύοντα τὰ ζωγραφικώτατα σύμβολα των, ἄφησε τὸν ἵππον του νὰ εἰσδύσῃ κἀθιδρῶς εἰς τὴν καρδίαν αὐτὴν τῆς πόλεως, ὅπου ἀφ' οὗ διῆλθε τὴν «Πλατεῖαν Μωβέρ», τὴν «Μικρὰν Γέφυραν», τὴν «Γέφυραν τῆς Παναγίας», καὶ παρέκαμψε τὰς κρηπιδὰς ἔστη εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ «Βρεσέκ», ἥτις εἶτα μετωνομάσθη «Ὀδὸς τοῦ Ξηροῦ Δένδρου» καὶ τὴν ὁποίαν πρὸς μείζονα τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν εὐκολίαν θὰ ἐξακολουθοῦμεν καλοῦντες διὰ τοῦ νέου αὐτῆς ὀνόματος.

Τὸ ὄνομα ἤρρεσεν αὐτῷ ἀναμφιβόλως, διότι εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κομψοτάτῃ πλαξὶ ἐκ φύλλου σιδήρου τρίβουσα ἐπὶ τῆς βασταζούσης αὐτὴν ῥάβδου, τῶν ἀπ' αὐτῆς ἀνηρτημένων κωδωνίσκων διὰ τοῦ ἥχου των τὸν τρισμὸν αὐτῆς συνοδεύοντων, εἴλκυσε τὴν προσοχὴν του, ἐστάθη τὸ δεύτερον ὅπως ἀναγνώσῃ τὰς ἐπομένους λέξεις : *Εἰς τὸν Ὁραϊὸν Ἀστέρα*, γεγραμμένας ὑπὸ εἰκόνα ταριστῶσαν ὅ,τι κολακευτικώτερον διὰ τῶν ὄντων ὁδοιπόρον ἦτοι πτηνὸν ψηφόνον ἐν μέσῳ οὐρανοῦ μέλανος, ἐνῶ ἀνῆλθαι φέρων ἐρυθροῦν μαγνύαν ἔτεινε τὰς χεῖρας, τὸ βαλάντιον καὶ τὰς εὐχὰς του πρὸς τὸν νέον εἰδὼς αὐτὸν ἄστέρα.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ εὐπατρίδης, ξενοδοχεῖον καλῶς ἀναγγελλόμενον. Εἰς τὴν πί-

στιν μου, ὁ ἔχων αὐτὸ ξενοδόχος πρέπει νὰ ἦναι λίαν εὐφυὲς σύντροφος. Ἦκουσα πάντοτε νὰ λέγωσιν ὅτι ἡ «Ὀδὸς τοῦ Ξηροῦ Δένδρου» εἶναι ἐντὶ συνοικίᾳ τοῦ Λούδρου. Ἄν δὲ τὸ κατὰστημα συμφωνεῖ μικρὸν πρὸς τὸ σύμβολόν του, θὰ εἶμαι ἀξιόλογα ἐδῶ.

Ἐνῶ ὁ νέηλος ἐμονολόγει οὕτω, ἕτερος ἱππεὺς εἰσελθὼν ἐκ τοῦ ἑτέρου ἄκρου τῆς ὁδοῦ, ἦτοι πρὸς τὴν ὁδὸν «Ἀγίου Ὁνωρίου», ἔστη μεῖνας ἐπίσης ἐν ἐκστάσει πρὸ τοῦ ἐμβλήματος τοῦ Ὁραϊοῦ Ἀστέρος.

Ὁ γνωστὸς ἡμῖν τοῦλάχιστον κατ' ὄνομα, ἱππεὺς λευκὸν ἰσπανικὸν ἵππον, καὶ ἐφόρει μέλανα ὑπενδύτην κεκοσμημένον διὰ γαγατῶν. Ὁ ἐπενδύτης του ἦτο ἐκ βελούδου χρώματος ἰώδους βαθέος. Εἶχεν ὑποδήματα ἐκ μέλανος δέρματος, σπάθην ἔχουσαν πὴν λαβὴν ἐκ σκαλιστοῦ σιδήρου καὶ ἐγχειρίδιον ὅμοιον. Ἦδη ἂν ἀπὸ τοῦ ἱματισμοῦ μεταβῶμεν εἰς τὸ πρόσωπον, θὰ εἴπωμεν ὅτι ἦτο ἀνὴρ, εἰκοσιτετραέτης ἢ εἰκοσιπενταέτης, μελαγχροινός, τὰ ὅμματα ἔχων κυανᾶ, τὸν μύστακα λεπτότατον, τοὺς ὀδόντας λευκοτάτους, ὥστε ἐφαίνοντο φωτίζοντες τὸ πρόσωπόν του, ὅταν τὸ στόμα αὐτοῦ, —στόμα σχήματος ἐντελεστάτου καὶ διακεκριμένης κομψότητος— ἠνοιγετο ὅπως μειδίαση μειδίαμα γλυκὺ καὶ μελαγχολικώτατον.

Ὁ ἕτερος τῶν ἱππέων ἦτο εἰς ἐντελῇ πρὸς τὸν πρῶτον ἀντίθεσιν. Ἐφερε πῖλον ἔχοντα τὰ ἄκρα ἀνασεσυρμένα, καὶ ὑπ' αὐτὸν ἐφαίνετο δασεῖα καὶ οὐλὴ κόμη, μᾶλλον πυρρόχρους ἢ ξανθή. Οἱ φαίχρσοι ὀφθαλμοὶ του ἐξηκόντιζον εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρῃσιν λάμπιν τοιαύτην, ὥστε θὰ τοὺς ἐξελάμβανέ τις ὡς μέλανας.

Τὸ λοιπὸν τοῦ προσώπου του ἀπετελεῖτο ἐκ χρώματος ἀποκλίνοντος πρὸς τὸ ῥόδιον, ἐκ χειλέων λεπτοτάτων, μύστακος χρώματος ὑπερύθρου, καὶ ὀδόντων ἀξιοθαυμάστων. Τὸ λευκὸν δέμας του, τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του καὶ οἱ εὐρεῖς ὠμοὶ του, ἐδείκνυν αὐτὸν ὡραιότατον ἱππότην, ἐν τῇ συνήθῃ σημασίᾳ τῆς λέξεως, ὅστις ἀπὸ μιᾶς ἡδὴ ὥρας ἔβλεπε πρὸς πάντα τὰ παρὰθυρα, προφασιζόμενος ὅτι ἐζήτει ἐμβλήματα. Αἱ γυναῖκες εἶχον τὸν παρατηρήσει καλῶς, οἱ δὲ ἄνδρες, οἵτινες κατ' ἀρχὰς ἔβλεπον γελῶντες τὸν στενότατον αὐτοῦ μαγνύαν, τὰς ἐπὶ τοῦ σώματος κεκολλημένας ἀναξυρίδας του καὶ τὰ ἀρχαιοειδῆ ὑποδήματά του, κατέληξαν λέγοντες ἐπιχαρίτως : ὁ Θεὸς γὰρ μᾶς φυλάττει, ἐπὶ τῇ ἀκριβεστέρᾳ παρατηρήσει τῆς φυσιογνωμίας ἐκείνης, ἥτις ἐλάμβανε δέκα διαφόρους ἐκφράσεις ἐντὸς λεπτοῦ, πλὴν τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης ἐκφράσεως, ἥτις χαρακτηρίζει πάντοτε τὸν συγκεκριμένον ἐπαρχιώτην.

Πρῶτος οὗτος ἀπέτεινε τὸν λόγον εἰς τὸν ἕτερον εὐπατρίδην, ὅστις ὡς εἶπομεν παρετήρει ἐπίσης τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ὁραϊοῦ Ἀστέρος.

— Αἶ ! κύριε, εἶπε διὰ τῆς φρικώδους ἐκείνης τῶν ὀρεινῶν προφορᾶς, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Πεδεμόντιος ἀναγνωρίζεται ἀμέσως ἐν μέσῳ ἐκατὸν ξένων, δὲν εἴμεθα ἐδῶ πλησίον εἰς τὸ Λούδρον ; Ὅπως δῆποτε

πιστεύω ὅτι, ἔχετε τὴν αὐτὴν ὡς καὶ ἐγὼ καλαισθησίαν. Τοῦτο κολακεύει τὴν αὐθεντείαν μου.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἕτερος, διὰ προφορᾶς προδιγγιανῆς, κατ' οὐδὲν ἐλαττομένης τῆς τῶν Πεδεμοντιῶν, πιστεύω πράγματι ὅτι τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εἶναι πλησίον τοῦ Λούδρου. Καὶ ὅμως ἀγνοῶ ἀκόμη ἂν θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἤμαι τῆς γνώμης σας. Σκέπτομαι.

— Δὲν ἀπεφασίσατε ἀκόμη, κύριε ; Καὶ ὅμως ἡ οἰκία εἶναι ἀρκετὰ ἐλκυστική. Ἄλλως τε, πιθανὸν καὶ ἐγὼ νὰ παρεσύρθην ἐκ τῆς παρουσίας σας. Ὁμολογῶτε τοῦλάχιστον ὅτι ἡ εἰκὼν εἶναι θελκτικωτάτη !

— ὦ ! βεβαίως. Ἄλλ' ἀκριβῶς τοῦτο μὲ κάμνει νὰ δυσπιστῶ περὶ τῆς πραγματικότητος. Οἱ Παρίσιοι, ὡς μοὶ εἶπον, εἶναι πλήρεις ἀπαιτήσεων. Ἀπατᾶται δὲ τις δι' ἐνὸς ἐμβλήματος ἐπίσης καλῶς, καὶ διὰ παντὸς ἄλλου τρόπου.

Εἰς τὴν πίστιν μου, κύριε, ἐπανελάβεν ὁ Πεδεμόντιος, ὀλίγον φροντίζω περὶ τῶν ἀπατεῶνων. Καὶ ἂν ὁ ξενοδόχος μᾶς δώσῃ πτηνὸν ὅχι τόσῳ καλῶς ἐψημένον, ὡς τὸ τῆς εἰκόνης, βάλλω αὐτὸν τὸν ἴδιον εἰς τὴν σούβλαν, καὶ δὲν τὸν ἀφίνω πρὶν ἢ ψηθῇ καλῶς. Ἄς εἰσέλθωμεν, κύριε.

— Κατωρθώσατε νὰ μὲ πείσητε, εἶπεν ὁ Προδιγγιανὸς γελῶν. Δεῖξάτέ μοι λοιπὸν τὸν δρόμον, σὰς παρακαλῶ.

— Ἀ !, κύριε, εἰς τὴν ψυχὴν μου δὲν θὰ τὸ πράξω, διότι δὲν εἶμαι ἢ ὁ ταπεινόςτατος τῶν δούλων σας, ὁ κόμης Ἀννίβας Δὲ-Κοκονάς.

— Καὶ ἐγὼ, κύριε, δὲν εἶμαι ἢ ὁ κόμης Ἰωσήφ-Υάκινθος - Βονιφάτιος-Δελεράκ-Δελαμόλ, εἰς τὰς διαταγὰς σας πάντοτε.

— Τότε, κύριε, ἂς λάβωμεν ἀλλήλων τοὺς βραχίονας καὶ ἂς εἰσέλθωμεν ὁμοῦ.

Μετὰ τὴν συμβιβαστικὴν ταύτην πρότασιν, οἱ δύο νέοι ἀφιππεύσαντες παρέδωκαν τοὺς ἵππους των εἰς τινὰ ἱπποκόμον, ἔλαβον τοὺς βραχίονας ἀλλήλων καὶ διευθετήσαντες τὰ ξίφη των κατευθύνθησαν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς ὁποίας ἵστατο ὀρθίως ὁ ξενοδόχος, ὅστις ἐναντίον τῆς συνηθείας τῶν τοιοῦτων δὲν ἐφάνη προσέξας πολὺ εἰς αὐτοὺς, ἡσχολημένος ὢν εἰς σπουδαίαν συνομιλίαν μετὰ τινος μεγαλσώμου παλληκαρᾶ, ἰσχυροῦ καὶ σιτόχρου, τετυλιγμένου ἐντὸς μαγνύου χρώματος ὑποκιτρίνου, ὡς βύας ἐν τοῖς πτίλοις αὐτοῦ.

Οἱ δύο εὐπατρίδιαι εἶχον φθάσει πλησίον εἰς τὸν ξενοδόχον καὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦ ὑποκιτρίνου μαγνύου, μεθ' οὗ ἐκείνος συνδιελέγετο, ὥστε ὁ Κοκονάς ἀνησυχῶν διὰ τὴν μικρὰν σημασίαν, ἥτις ἀπεδίδετο εἰς αὐτὸν καὶ τὸν σύντροφόν του, ἔσυρε τὸν ξενοδόχον ἀπὸ τῆς χειρίδος τοῦ ἱματίου του. Οὗτος, ὥσπερ τότε ἀφυπνίσθη, ἀπέλυσε τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον, εἰπὼν αὐτῷ : «Καλὴν ἐντάμωσιν. Μὴν ἀρ-

γήσης νὰ ἔλθῃς καὶ πρὸ πάντων κάμε μου γνωστὴν τὴν ὥραν».

— «Ε! κύριε κατεργάρη, εἶπεν ὁ Κοκονάς, δὲν βλέπεις ὅτι σὲ ζητοῦν;

— «Α! συγχωρήσατέ με, κύριοι! δὲν σὰς εἶδον.

— «Ε, διάβουλε!, ἔπρεπε νὰ μὰς ἰδῇς. Ἀλλὰ τώρα ὅτε μὰς εἶδες, ἀντὶ νὰ λέγῃς μόνον «κύριε», λέγε ἂν εὐαρεστῇσαι «κύριε κόμη».

Ὁ Δελαμόλ ἔμεινεν ὀπισθεν, ἀφίνων τὸν Κοκονάς νὰ ὁμιλῇ. Ἰδὼν ὅτι ἀνέλαθεν αὐτὸς τὴν ὑπόθεσιν.

Καὶ ὅμως αἱ συνεσπασμέναι ὀφρὺς του ἐδείκνυν ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ δράμῃ εἰς βοήθειάν του, ὅταν ἡ στιγμή τῆς ἐνεργείας ἦθελεν ἐπιστῇ.

— Καὶ λοιπόν, τί ἐπιθυμεῖτε, κύριε κόμη; ἠρώτησεν ὁ ξενოდόχος μετὰ τοῦ μεγαλειτέρου φλέγματος.

— «Ε! τοῦτο εἶναι κάπως καλλιτέρον· δὲν ἔχει οὕτω; εἶπεν ὁ Κοκονάς, στραφεὶς πρὸς τὸν Δελαμόλ, ὅστις ἐποίησε διὰ τῆς κεφαλῆς σημεῖον καταφατικόν. Ἐπιθυμοῦμεν, ὁ κύριος κόμης καὶ ἐγώ, ἐλκυσθέντες ἐκ τοῦ ἐμβλήματός σου, νὰ εὐρωμεν ἐν τῷ ξενοδοχεῖῳ σου τροφὴν καὶ κλίνην.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ ξενოდόχος, μὲ φέρετε εἰς ἀπελπισίαν. Δὲν ἔχω ἢ ἓνα μόνον κοιτῶνα, καὶ τοῦτο πιστεύω ὅτι δὲν σὰς κάμνει.

— Τόσφ τὸ καλλίτερον, εἰς τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Πηγαίνομεν ἀλλοῦ νὰ εὐρωμεν δωμάτια.

— «Α! ὅχι, ὅχι! εἶπεν ὁ Κοκονάς. Ἐγὼ μένω, διότι ὁ ἵππος μου εἶναι καταβεβλημένος. Λοιπόν, ἀφοῦ δὲν θέλετε σεῖς, λαμβάνω ἐγὼ τὸν κοιτῶνα.

— «Α! τότε διαφέρει. Ἄν εἴσθε μόνον εἰς, τότε δὲν δύναμαι νὰ σὰς δεχθῶ, εἶπεν ὁ ξενოდόχος διὰ τοῦ αὐτοῦ αὐθάδους φλέγματος.

— Διάβουλε!, ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς. Ἰδοῦ, εἰς τὴν πίστιν μου, δικασκεδαστικώτατον κτήνος. Πρὸ μικροῦ δύο εἴμεθα πολλοί. Τώρα ἓνας δὲν εἶναι ἀρκετός. Λοιπόν, κατεργάρη, δὲν θὰ μὰς δώσης δωμάτιον;

— Λοιπόν, κύριοι, ἐπειδὴ καὶ τὸ πέρνετε ἔτσι, θὰ σὰς ἀπαντήσω εὐλαχρινῶς.

— Τότε λέγε· ἀλλὰ γρήγορα.

— Λοιπόν, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς δεχθῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου.

— Διατί; . . . ἠρώτησεν ὁ Κοκονάς, πελιδνὸς ἐκ τοῦ θυμοῦ.

— Διότι δὲν ἔχετε θεράποντας, ὥστε δι' ἕκαστον κοιτῶνα κυρίου ἐνοικιασμένον θὰ ἔχω δύο κοιτῶνας θεραπόντων κενούς. Ἄν δὲ δώσω εἰς σὰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου, κινδυνεύω νὰ μὴ ἐνοικιάσω τοὺς τῶν θεραπόντων.

— Κύριε Δελαμόλ, εἶπεν ὁ Κοκονάς στραφεὶς, δὲν συμφωνεῖτε μετ' ἐμοῦ, ὅτι δὲν θὰ ἐκάμνομεν κακὰ νὰ διατίσωμεν τὸν παλληκαρῆν τοῦτον;

— Τοῦτο εἶναι εὐκόλον, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἐτοιμασθεῖς, ὥς καὶ ὁ σύντροφός του, νὰ διορθώσωσι τὸν ξενოდόχον διὰ τῆς μάστιγος.

Καὶ ὅμως, μεθ' ὅλην τὴν διπλὴν ταύτην ἐπίδειξιν, ἥτις οὐδὲν εἶχε τὸ ἐνθαρρυντικὸν ἐκ μέρους τῶν δύο εὐπατριδῶν, αἵτινες ἐφαίνοντο ἀποφασισμένοι νὰ ἐκτελέσωσι τὴν ἀπειλὴν των, ὁ ξενოდόχος ἔμεινεν ἀτάραχος, ἀρκεσθεὶς μόνον νὰ ἐπιστοχωρήσῃ ἐν βῆμα, ὅπως ἦναι ἐν τῇ εἰκῇ του.

— Φαίνεται, εἶπε, σαρκαστικῶς, ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι ἔρχονται ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐδῶ εἰς Παρισίους ἐπέρασε πλέον ὁ συρμός νὰ φονεύωσι τοὺς ξενოდόχους, οἱ ὅποιοι δὲν θέλουν νὰ ἐνοικιάσωσι τὰ δωμάτια των. Ἐδῶ σκοτώνουν τοὺς μεγάλους κυρίους, καὶ οὐχὶ τοὺς πολίτας. Ἄν δὲ κάμετε θόρυβον, προσκαλῶ τοὺς γείτονάς μου, καὶ τότε θὰ καταρτισθῇτε σεῖς, καὶ ὅχι ἐγώ, τὸ ὅποιον εἶναι ἀνάξιον δι' εὐπατριδας.

— Ἀλλ' αὐτὸς μὰς περιπίζει, διάβουλε!, ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς παράφρων ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Γρηγόριε! τὸ τουφεκίόν μου, εἶπεν ὁ ξενოდόχος στραφεὶς πρὸς τὸν ὑπηρέτην του μετὰ τοῦ τόνου, μεθ' οὗ θὰ ἔλεγε: «Καθίσματα εἰς τοὺς κυρίους.»

— Ἀθλίε!, ὠλόλυξεν ὁ Κοκονάς, ξιφουλκήσας. Ἀλλὰ, θερμάνθητε καὶ σεῖς, κύριε Δελαμόλ.

— Ὅχι, ἂν εὐαρεστῇσθε, ὅχι· διότι ἐνθ' ἡμεῖς ἐδῶ θὰ θερμαίνόμεθα, τὸ φαγητὸν θὰ παγώσῃ.

— Πῶς! νομίζετε; ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς.

— Νομίζω ὅτι ὁ κύριος τοῦ Ὁραίου Ἀστέρου ἔχει δίκαιον. Μόνον δὲν εἰςέυρει νὰ καλομεταχειρίζεται τοὺς ὁδοιπόρους, καὶ μάλιστα ὅταν οὗτοι ἦναι εὐπατρίδαι.

Ἀντὶ νὰ μὰς εἰπῇ ἀποτόμως: δὲν σὰς θέλω εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου, θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ μὰς ἔλεγεν εὐγενέως: Εἰσέλθετε, κύριοι, ἐπιφυλάσσομενος νὰ θέσῃ εἰς τὸν λογαριασμόν: διὰ τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου, τόσον—διὰ τὸν κοιτῶνα τῶν θεραπόντων, τόσον—διότι ἂν δὲν ἔχωμεν νῦν θεράποντας προτιθέμεθα νὰ λάβωμεν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Δελαμόλ, παρεμέρισεν ἡσύχως τὸν ξενოდόχον, ὅστις ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως λάβῃ τὸ τουφεκίόν του, ὥθῃς τὸν Κοκονάς ὅπως εἰσέλθῃ πρῶτος, εἴτα εἰσῆλθε καὶ αὐτός.

— Ἀδιαφοροῦ, ἀπήντησεν ὁ Κοκονάς, θὰ δυσαρεστηθῶ πολὺ ἂν βάλω τὸ ξίφος μου εἰς τὴν θήκην πρὶν ἢ βεβαιωθῶ ὅτι κεντᾷ τόσον καλὰ ὅσον καὶ τὰ τρυπητήρια τοῦ κατεργάρη τούτου.

— Ὑπομονή! ἀγαπητέ μου σύντροφε, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ὑπομονή! Ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα εἶναι γεμάτα ἀπὸ εὐπατριδας, οἱ ὅποιοι ἦλθον εἰς Παρισίους διὰ τὰς ἐορτὰς τῶν γάμων ἢ διὰ τὸν προσεχῆ πόλεμον τῆς Φλάνδρας. Δὲν θὰ εὐρωμεν ἄλλο καταλύμα. Ἐπειτα, πιθανὸν νὰ ἦναι συνήθεια εἰς Παρισίους μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ δέχωνται τοὺς φθάνοντας ξένους.

— Διάβουλε, πόσον εἴσθε ὑπομονητικὸς! ἐπιθύρισε ὁ Κοκονάς, συστρέφων ἐκ λύσσης τὸν ἐρυθρόν μύστικόν του καὶ κεραυνοβολῶν διὰ τοῦ βλέμματός του τὸν ξενოდό-

χον. Ἄς προσέξῃ καλὰ ὅμως ὁ κατεργάρης· ἂν τὰ φαγητά του ἦναι κακὰ, ἂν αἱ κλίναι του ἦναι σκληραὶ, ἂν ὁ οἶνός του δὲν εἶναι πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἐτῶν εἰς τὰς φιάλας, ἂν οἱ ὑπηρέται του δὲν ἦναι εὐκαμπτοὶ ὡς βουρλα. . .

— «Ε! ἔ! εὐπατρίδα μου! εἶπεν ὁ ξενოდόχος ἀκονίζων τὴν μάχιράν του. Ἐ! ἡσυχάσατε, εἰσθε εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας.

Εἴτα, σείων τὴν κεφαλὴν του ἐπιθύρισε:

— Πρέπει νὰ ἦναι Οὐγονόττοι. Οἱ πρόδοται εἶναι τόσον αὐθάδεις μετὰ τὸν γάμον τοῦ Βεαρνοῦ των καὶ τῆς δεσποινίδος Μαργῶ!

Εἴτα μειδιάσας μειδιάμα ὑπερ θὰ ἐπροξένοι φρίκην εἰς τοὺς ξένους τους, ἂν τὸ ἔβλεπον, προσέθετο:

— «Ε! ἔ! θὰ ἦτο νόστιμον νὰ μοῦ ἐπιπτον Οὐγονόττοι, ἴσα-ἴσα ἐδῶ. . . καί...

— «Ε! θὰ δαιπνήσωμεν, εἶπε τραχέως ὁ Κοκονάς, διακούψας τὸν μονόλογον τοῦ ξενოდόχου του.

— Ἀλλὰ, καθὼς ἀγαπᾶτε, κύριοι μου, ἀπήντησεν οὗτος, καταστὰς ἡπιώτερος βεβαίως ἐκ τῆς τελευταίας αὐτοῦ σκέψεως.

— Λοιπόν, ἀγαπῶμεν καὶ ὅσον τάχιστα, ἐκπνέλαθεν ὁ Κοκονάς.

Εἴτα στραφεὶς πρὸς τὸν Δελαμόλ:

— «Ε! κύριε κόμη, εἶπεν αὐτῷ, ἐωσοῦ ἐτοιμάσωσι τὸν κοιτῶνά μας, εἰπέ μοι, παρακαλῶ, ἂν κατὰ τύχην εὐρίσκετε καὶ σεῖς τοὺς Παρισίους, φαιδρὰν πόλιν.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Δελαμόλ. Νομίζω ὅτι δὲν εἶδα ἀκόμη ἢ πρόσωπα ἄγρια καὶ ἀπαίσια. Ἴσως καὶ οἱ Παριανοὶ φοβοῦνται τὴν καταιγίδα. Παρατηρήσατε πῶς ὁ οὐρανὸς εἶναι μαῦρος, καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα βαρεῖα.

— Εἰπέτε μοι, κόμη, ζητεῖτε τὸ Λουθρον· δὲν εἶναι ἀληθές;

— Καὶ σεῖς πιστεύω ἐπίσης, κύριε Κοκονάς.

— Λοιπόν, ἂν θέλετε πηγαίνομεν νὰ τὸ εὐρωμεν μαζύ.

— «Α! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, δὲν εἶναι ἀργά;

— Ἀργὰ ἢ ὅχι, ἐγὼ πρέπει νὰ ἐξέλθω! Αἱ διαταγαὶ τὰς ὁποίας ἔλαβον εἶναι αὐστηραὶ. Νὰ φθάσω ὅσφ τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς Παρισίους, καὶ μόλις φθάσω νὰ μεταβῶ ἀμέσως πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης.

Ὁ ξενოდόχος ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης ἐπλησίασε καταστὰς προσεκτικώτατος.

— Νομίζω ὅτι ὁ κατεργάρης ἐκεῖνος μὰς ἀκούει, εἶπεν ὁ Κοκονάς, ὅστις ὡς Πεδεμόντιος ἦτο λίαν μνησίκακος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ εἰς τὸν ξενოდόχον τοῦ Ὁραίου Ἀστέρου τὸν ἡκιστα εὐγενῆ τρόπον δι' οὗ ὑπεδέχετο τοὺς ξένους.

— Ναί, κύριοι, σὰς ἀκούω, εἶπεν οὗτος φέρον τὴν χεῖρα εἰς τὸν σκοῦφόν του· ἀλλὰ διὰ νὰ σὰς ὑπηρετήσω. Ἦκουε νὰ ὁμιλεῖτε διὰ τὸν μέγαν δούκα τῆς Γκιζης καὶ ἔτρεξα. Εἰς τί δύναμαι νὰ σὰς ὑπηρετήσω, εὐπατρίδαί μου;

— «Α! ἔ! ἡ λέξις αὕτη εἶναι μαγική, καθ' ὅσον φαίνεται, διότι ἀπὸ αὐθάδη σὲ

ἔκαμε περιποιητικώτατον. Διάβολε!... κύρ... κύρ... πῶς ὀνομάζεσαι;

— Λαουριέρος, ἀπήντησεν ὁ ξενოდόχος προσκλίνας.

— Καὶ λοιπόν, κύρ Λαουριέρε, νομίζεις ὅτι ἡ χεὶρ μου δὲν εἶναι τόσον βαρεῖα ὅσον καὶ ἡ τοῦ κυρίου δουκὸς τῆς Γκιζης, ἡ ὁποία ἔχει τὸ προνόμιον νὰ σὲ καθιστᾷ πόσῳ περιποιητικόν;

— "Ὁχι, κύριε κόμη' ἀλλ' εἶναι ὀλιγωτερονμικρὰ ἀπὸ τὴν τοῦ κυρίου δουκὸς τῆς Γκιζης, ἀπήντησεν ὁ Λαουριέρος. "Ἀλλως τε, προσέθετο, πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ Μέγας αὐτὸς Ἑρρίκος εἶναι τὸ εἶδωλον ἡμῶν τῶν Παρισινῶν.

— Ποῖος Ἑρρίκος; ἠρώτησεν ὁ Δελαμύλ.

— Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἓνας καὶ μόνος ὑπάρχει, ἀπήντησεν ὁ ξενოდόχος.

— Ἀπατάσθε, φίλε μου, ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλος ἀκόμη περὶ τοῦ ὁποίου σὰς εἰδοποιῶ νὰ μὴ εἰπῇτέ τι κακόν. Καὶ οὗτος εἶναι ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας, ἀφίνω δὲ κατὰ μέρος τὸν Ἑρρίκον τοῦ Κονδέ, ὅστις ἐπίσης ἔχει τὴν ἀξίαν του.

— Αὐτοὺς δὲν τοὺς γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ ξενოდόχος.

— Ναί· ἀλλ' ἐγὼ τοὺς γνωρίζω, εἶπεν ὁ Δελαμύλ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἦλθον διὰ νὰ ἀνταμώσω τὸν Ἑρρίκον τῆς Ναβάρρας, σὰς εἰδοποιῶ νὰ μὴ εἰπῇτε κακόν τι περὶ αὐτοῦ ἐνώπιόν μου.

[Ἐπὶ καὶ συνέλπει.]

Σ.

#### ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Κ Ω Μ Ω Ι Δ Ι Α Σ

[Διήγημα Alphonse Karr. Μετάφρ. Ἀγγέλ. Βλάχου].

(Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον)

— "Ἀχ, κύριε, τῷ ἔλεγε, τί καλός, τί χαριτωμένος νέος αὐτός ὁ κ. Ἑρνέστος! Πῶς ἐργάζεται ἀδιακόπως διὰ σὰς, καὶ πῶς σὰς ἀγαπᾷ! πῶς ἀνησυχεῖ διὰ τὴν παραμικροτέραν σὰς ἀδιαθεσίαν! "Ἀν πλαγιαστέτε ὀλίγον κουρασμένοι ἢ κακοδιαθετοί, ἔρχεται πρῶτ' ἑνὶ πρῶτ', πρὶν ἀκόμη ξημερώσῃ, νὰ μ' ἐρωτήσῃ πῶς ἐπεράσατε. Πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, ὅταν σὰς ἦλθε ἐκεῖνο τὸ ἀσθμα, ἤθελε καὶ καλὰ ν' ἀγρυπνήσῃ μαζὺ μου. Νὰ τὸν ἀκούσατε ὅταν ὁμιλῇ διὰ σὰς, διὰ τὴν καλωσύνην σὰς, τὴν γλυκύτητά σας...

Καὶ ἄλλοτε πάλιν:

— Ἀλήθεια, αὐθέντη, ὁ κύριος Ἑρνέστος εἶνε τόσον πεπαιδευμένος, ὅσον σὰς ἔγραφε ὁ κύριος Γισάρ;

— Πολὺν περισσότερον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Χαμέλ· καὶ ὅχι μόνον εἶνε πολὺ πεπαιδευμένος, ἀλλ' ἔχει καὶ φιλολογικὴν καλλιस्थσίαν μεγάλην.

— Περιέργον πρᾶγμα!

— Διατί σοῦ φαίνεται περιέργον, Ἀναστασία;

— Αὐτὰ τὰ ἴδια μοῦ ἔλεγε χθὲς διὰ σὰς.

— Μπᾶ!

— Μάλιστα ὁ κύριος Χαμέλ, μοῦ ἔλεγεν ἔχει τόσον ὀρθὴν κρίσιν, καὶ τόσον αἰσθημα τοῦ καλοῦ, ὥστε ἡ ἀνάγνωσίς μου καταντᾷ ὠφέλιμος δι' ἐμέ, κ' ἐγὼ μάλ-

λον ἔπρεπε νὰ τὸν πληρόνω δι' ὅσα μοῦ μανθάνει.

— Τότε ἐκτὸς τῶν ἄλλων του προτερημάτων εἶνε καὶ μετρίοφων.

— Καὶ τί εὐγενὴς ποῦ εἶνε μὲ ὅλους! Οἱ γονεῖς του πρέπει νὰ ἦνε πολὺ ὑπερήφανοι ὅτι ἔχουν τοιοῦτον υἱόν.

— Δὲν ἔχει γονεῖς.

— Ἀχ, τί δυστυχία! ὁ καὶ μὲν ὁ νέος! Καὶ νὰ συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι εἶνε τόσοι κακορροϊζικοὶ νέοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν γονεῖς λαμπροὺς.

— Πάλιν διὰ τὸν ἀνεψιόν μου τὰ λέγεις αὐτά, Ἀναστασία!

— Καὶ τί; ἄδικον ἔχω; εἶνε πρᾶγμα, ν' ἀφίγη τόσον καιρὸν λησμονημένον καὶ μόνον τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατρὸς του; "Ὡ νὰ ἦτο ὅσῳ τὸν κ. Ἑρνέστον, θὰ ἦμουν εὐτυχὴς νὰ τὸν ἐβλεπα πλησίον σας.

— Ἀλήθεια, Ἀναστασία, εἶνε λυπηρόν, εἰς τὴν ἡλικίαν μου νὰ μὴ ἔχω κανένα συγγενὴ πλησίον μου, καὶ πρὸ πάντων τὸν Ὀλιβιέρον, τὸν υἱὸν ἀδελφοῦ τὸν ὁποῖον ἠγάπων τόσον πολὺ, ὁ ὁποῖος μὲ ἠγάπα ἐπίσης, καὶ ἀπέθανεν ἑξαφνα ἐνῶ ἤμην συγχυσμένος.

Τὰ πραγματικὰ προτερήματα τοῦ νεαροῦ γραμματέως, ἀναδεικνυόμενα ἀδιακόπως τῇ φροντίδι τῆς Ἀναστασίας, κατέστησαν αὐτὸν ἐπὶ τέλους ἀγκασιῶν εἰς τὸν κύριον Χαμέλ. "Ὅτε δὲ ἡ οἰκονόμος παρετήρησεν εἰς ποῖον βαθμὸν εἶχε προχωρήσει ἡ στοργὴ ἐκείνη πρὸς τὸν Ἑρνέστον Ζιρώ, διενόηθη ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ προβῇ εἰς τὰ ἔσχατα.

Τοῦτο ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Ἑρνέστον, λέγουσα.

— Ἀνησυχῶ πολὺ πῶς θὰ παίξετε τὸ μέρος σας, τὸ πρᾶγμα εἶνε κάπως δύσκολον. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ μέρος τοῦ σχεδίου μας τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζετε ἀκόμη, ἀφήσετέ με νὰ ἐνεργήσω, καὶ θὰ ἴδῃτε πῶς θὰ ὑπάγουν λαμπρά. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ δὲν φανῇτε ἀρκετὰ ζωηρὸς εἰς τὴν σκηνὴν τὴν ὁποίαν ἐτοιμάζω δι' ἀπόψε, καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς σκηνῆς αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ τύχη μας. Ἐνθυμεῖσθε καλὰ ὅλας τὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας σὰς εἶπα, διὰ νὰ παίξετε φυσικὰ τὸ μέρος τοῦ Ὀλιβιέρου Χαμέλ;

— Ἐξάρετα· καὶ θὰ τὸ παίξω ἴσως καλλίτερον παρ' ὅτι φαντάζεσθε.

— Τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ, διότι ἂν αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἀποτύχῃ, ἔχθημεν καὶ οἱ δύο.

— Μεῖνατε ἥσυχην.

Καίτοι δὲ διεβεβαίουν αὐτὴν ὁ Ἑρνέστος ὅτι οὐδὲν εἶχε λησμονήσει, ἡ Ἀναστασία τῷ διηγήθη καὶ πάλιν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὀλιβιέρου Χαμέλ, τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ θεῖου του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἡ ἐορτὴ τοῦ κ. Χαμέλ.

Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἡ Ἀναστασία ἦλθεν ὡς συνήθως καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ τράπεζα εἶχε παρατεθῇ· μετέβη δὲ οὗτος εἰς τὸ ἐστιατόριον, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἑρνέστου Ζιρώ. Τὸ γεῦμα παρῆλθε κατὰ τὸ σύνθημα· ἀλλὰ

κατὰ τὰ ἐπιδόρπια προσήχθησαν ἀνθοδέσμαι κολοσσιᾶται καὶ ἐν ὥραϊότατον πλακούντιον.

Ἡ Ἀναστασία ἠσπάσθη τὸν κύριόν της, εὐχομένη τὰ βέλτιστα, ὁ δὲ Ἑρνέστος Ζιρώ ἀνέγνω ποιήμα, πλήρες ὑπαινιγμῶν τῆς ἰδίᾳς αὐτοῦ μονώσεως καὶ τῆς μονώσεως τοῦ κ. Χαμέλ.

— Ἐγὼ νομίζω, ὅτι εὖρον ἐδῶ πατέρα, ἔλεγε καταλήγων ὁ Ἑρνέστος, εἴθε καὶ σεῖς νὰ νομίζετε ἐνίοτε ὅτι εὐρήκατε υἱόν.

Ὁ Ἑρνέστος ἀνεγίνωσκε διὰ συγκεκινημένης φωνῆς, ὁ γέρον ἔκλαιεν..., ὅτε ἡ Ἀναστασία ἐφώνησεν αἴφνης:

— Δὲν ἠμπορῶ πλέον... θὰ ὁμιλήσω!

— Καὶ ποῖος σ' ἐμποδίζει, κόρη μου; εἶπεν ὁ κ. Χαμέλ.

— Κύριε Ἑρνέστε, εἶπεν ἐκείνη, τὰ γνωρίζω ὅλα... τὰ ἔμαθα κατὰ τύχην. Ἀλλὰ καὶ τίποτε νὰ μὴ ἐγνώριζα, ἡ συγγένειός σας αὐτὴν τὴν στιγμὴν θὰ μ' ἔκαμνε νὰ τὰ μαντεύσω. Εἶνε περιττὸν νὰ μοῦ κάμετε νεύματα. — Κύριε Χαμέλ, ὁ νέος αὐτός σὰς περιποιεῖται πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ τὸν ἠγαπήσατε καὶ σεῖς μὲ τὰ σωστά σας. Αἶ, λοιπόν, μάθετε ὅτι εἵχατε πολὺ δίκαιον νὰ τὸν ἀγαπήσατε. Ὁ νέος αὐτός, τὸν ὁποῖον ὀνομάζετε Ἑρνέστον Ζιρώ, εἶνε... ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ σας... ὁ ἀνεψιός σας Ὀλιβιέρος Χαμέλ. — Εἰπέτε, κύριε, ἂν τολμάτε, ὅτι δὲν εἴσθε ὁ Ὀλιβιέρος Χαμέλ. Ἐλάτε, φιλήσατε τὸν θεῖόν σας, ὁ ὁποῖος σὰς συγχωρεῖ τὴν ἀμέλειάν σας καὶ ἐλυπεῖτο πάντοτε ὅτι δὲν σὰς εἶχε πλησίον τόν.

Ὁ κ. Χαμέλ ἔτρεμε.

— Ἀλήθεια; εἶπεν. Εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ πτωχοῦ ἀδελφοῦ μου; ὁ Ὀλιβιέρος εἶσαι;

— Ναί, κύριε, ναί, θεῖέ μου!

— Ἐλα λοιπόν εἰς τὰς ἀγκαλὰς μου. Ὁ Ἑρνέστος ἐβρίσθη εἰς τὰς ἀγκαλὰς τοῦ γέροντος, καὶ ἡ Ἀναστασία εἶδε τὸν νέον δακρύνοντα.

— Διάβολε, ... κλαίει! διενόηθη εἶνε δυνατότερος παρ' ὅσον ὑπέθετα.

Μετὰ ταῦτα ἐπῆλθον ἐξηγήσεις: πῶς ἑκάτερος εἶχεν ἀπατηθῇ, πῶς ὁ ἀνεψιός εἶχε νομίσαι ὅτι ὁ θεῖός του ἦτο σκληρὸς καὶ ἐγωῖστής, ἡ ἀδίκως πάντοτε ὀργισμένος κατὰ τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του, ἐνῶ ὁ θεῖος τοῦναντίον ὑπέθετεν ὅτι ὁ ἀνεψιός του τὸν παρημέλει, ἡ ὅτι εἶχε κληρονομήσει τὴν δυσἀρεσκίαν τοῦ πατρὸς του, μεθ' οὗ ἀπροσδόκητος θάνατος τὸν ἐμπόδισε νὰ συνδιαλλαγῇ, κλ. Ὁ Ἑρνέστος οὐδ' ἐν λάθος ἔκαμε, καὶ ἀπήντησεν ἀκριβῶς εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν τοῦ γέροντος, ὅστις, ἄλλως, ἦτο τόσον εὐτυχὴς καὶ συγκεκινημένος, ὥστε θὰ ἤρκειτο καὶ εἰς πολὺ ὀλιγωτέραν ἀκριβείαν.

Συνεφωνήθη δὲ ν' ἀνακητήσῃ ὁ Ἑρνέστος ἐν τῷ οἴκῳ τὸ ὄνομα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνεψιοῦ, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμεινε νὰ διατηρήσῃ καὶ τὰ ἔργα τοῦ γραμματέως.

Ὅτε ὁ Ἑρνέστος ἀπεσύρθη εἰς τὸν θάλαμόν του, ἡ Ἀναστασία ἔμεινε παρὰ τῷ κ. Χαμέλ.

— Καὶ δὲν εἵχατε λοιπὸν ὑποπτεύσει τίποτε; ἠρώτησε.